

10 april:Ilja: 'op naar Semana Santa' Vandaag gaan we Honduras even verlaten om naar Guatemala te vertrekken. Bestemming Antigua. Via ons hotel in Copan hadden we een transfer geregeld voor \$ 10 p.p.. Geen gedoe met bussen maar gewoon van deur tot deur. Alhoewel we nog niet wisten waar we moesten gaan slapen. We vetrekken lekker vroeg. We stappen als eersten in de bus en kunnen dus zelf een plekje uitzoeken. We gaan 1e rij zitten. Al snel wordt de bus goed gevuld. Achter ons zit een stel Nederlanders die ook een wereldreis aan het maken zijn dus al snel worden verhalen en ervaring uitgewisseld en verloopt de trip ook lekker snel. Naast Marlijne zit een half dronken Engelsman die een behoorlijke kroeglucht om zich heen heeft hangen en af en toe legt ie z'n hoofd op mijn rugleuning waardoor ik de halve rit bijna dronken wordt van zijn adem. Wijnand en Marlijne gaan echter naar Rio Dulce voordat ze naar Antigua gaan en dus nemen we na een paargezellige uurtjes kletsen afscheid. Ondertussen was er een kale canadees in de bus gestapt. Een behoorlijk markante man met een luide stem. Hij wist te vertellen dat er processies gaande waren in Antigua en dat het erg druk was. Oh oh dachten wij. Maar tegelijkertijd had ik er ook niets van gelezen in mijn reisgids. Die processies zijn meestal met semana santa, de week van Pasen en dat begint pas volgende week. Er zijn nog meer mensen in de bus die geen hotel hebben geregeld dus we maken ons niet zo druk. Maar terwijl we Antigua naderen gaat het verkeer steeds langzamer rijden totdat we in 1 grote file belanden. Nou dat wordt wat. Met een slakkengangetje bereiken we het centrum dat half is afgezet. De Canadees beidt aan om te vragen of er in zijn hotel nog plaats is en na het noemen van de prijs geven we aan dat we dat wel fijn zouden vinden. We hebben geluk er zijn nog 2 kamers en we kunnen zelfs kiezen. De kamer is op zich best prima maar de prijs/kwaliteit is wat matig. Maar goed niet zeuren want we hebben snel een kamer met weinig moeite gevonden dus we blijven hier gewoon 1 nachtje en zien dan wel weer. We kunnen pas over een uur in de kamer terecht omdat ie nog schoongemaakt moet worden dus gooien we tassen in de kamer en gaan de stad verkennen. We komen al snel in een grote mensenmassa terecht en krijgen een beetje het 3-oktobergevoel. De eerste aanblik van de stad is wel heel leuk. Straten met kinderkopjes, leuke gevels, geen schreeuwerige reclames te zien, Op de straten liggen netgemaakte schilderijen van bloemenblaadjes en poeder en de hele dag zijn er processies en optochten. Voordat we gaan kijken moeten we eerst even wat eten. We komen terecht in een leuk restaurantje op het centrale plein waar we een overheerlijke sandwich hebben zitten eten. Daarna gaan we fris en fruitig op pad om nog meer van de stad te zien. Natuurlijk komen we weer de nodige artesania's tegen en deze keer zien we ook weer eens wat bijzondere dingen en niet alleen maar hetzelfde spul dat we al weken tegenkomen. Remco wordt al helemaal enthousiast bij de gedachte aan kopen. Helaas hebben we nog niet voldoende geld gewisseld en zullen we dat tot morgen moeten uitstellen. We begeven ons weer in het feestgedruis en laten ons meevoeren met al die vrolijke mensen. In de massa lopen we weer terug naar ons hotel om even wat bij te komen, we kunnen onze kamer in. We besluiten ook nog maar om even wat te studeren omdat de internetverbinding redelijk is. De avond vullen we met optochten kijken, zoeken naar een ander hostel en lekker Mexicaans eten. Tja, je gaat merken dat je steeds Noordelijker komt want de caribische en Mexicaanse invloeden worden steeds merkbaarder.

11 april 2011 Remco: :(Kiki's is het geld van Guatemala, Quetzals, of ook genoemd Q's) Na heerlijk te hebben uitgeslapen tot 07.00uur, genieten we van een ontbijtje dat vrij eenvoudig is. We gaan lekker wandelen in Antigua, een paar kerken bekijken, markten en gewoon lekker door de stad wandelen. Eerst boeken we de busrit naar Panajachel voor morgen, we geven akkoord en gaan aan de wandel. We worden links en rechts aan onze t-hirts getrokken, voor tours, restaurants, bedelaars en mensen waar we niets mee hebben. We moeten wel zeggen dat de mensen niet aan blijven dringen, nee is nee. Bedelaars neger je en mensen die wat willen verkopen, geef je een schop onder de kont, op een beleefde manier. We hebben wel geleerd hoe je nee moet zeggen! De vinger gaat omhoog je kijkt de klant recht in de ogen aan en zegt 1 keer NO. Zeg het luid en direct, zeg geen Gracias (dank je wel) of lach er niet bij. Je wordt een soort van arrogante zakkenwasser, even een aantal mensen voor zijn

WORDT? Daar lopen we dan de arrogante Nederlanders, we komen bij een markt voor lokalen, een fruitmarkt. Eigenlijk een zielig gezicht, de mensen hebben kleedjes op de grond en de geplukte groente van dezelfde dag wordt uitgestald. Wat is er nou zo zielig aan? De mensen zijn erg smoezelig net als de verkoopwaar. Wij hebben foto's gemaakt van groente markten dat het fruit er bij staat te blinken. Ook alle kleuren zijn te zien van de mooie vruchten. Hier, is het een sombere markt waarvan de kleuren die je ziet niet van het fruit zijn. Waarschijnlijk worden deze mensen helemaal uitgekleeed en krijgen een appel en ei voor hun verkoopwaar. De mensen zijn treurig en hebben al in weken geen douche gezien, kleren zijn ook al zeker 2 weken niet gewassen en dan nog niet over de handen gesproken die ZO vies zijn, als ik die een hand moet geven, bij iedere hap die ik vanaf nu zou doe een kok nijging zou krijgen. We vluchten hier weg en wandelen verder, met een gemengd gevoel. We komen op een andere markt, kleding, kleding en kleding. Gelukkig hebben ze allemaal dezelfde smaak want verschillen zie je niet. Iedereen verkoopt weer hetzelfde als de burens en de burens als die burens. Even verder op zien we iemand met inspiratie, hij heeft de sokken op een andere manier opgehangen, wat een artiest! We wandelen verder en komen op een markt terecht, wat leuk een markt. Deze markt is anders dan de andere, dit is een markt met handgemaakte producten. Echte artiesten, die hun eigen inspiratie mogen uiten en maken wat ze willen. Deze mensen hebben zoveel inspiratie, dat ze elkaar inspireren om hetzelfde te maken. Precies, allemaal dezelfde handgemaakte producten, heel mooi houtsnijwerk en de kleden, sieraden, verschillende soorten textiel, maar in 1 kraam en niet in 100 kramen en allemaal het zelfde. We wandelen verder, genieten van het dorp dat mooi is en erg gezellig. De straatjes zijn bestraat met grote keien en de huizen worden goed bij gehouden. We komen bij een kerk, maken foto's en duiken naar binnen, betalen. Om naar binnen te komen, kost ons 40 kiki's en de lokale mensen betalen maat 4 kiki's. Nou is 1 kiki niet veel maar 40 is al gauw 4 euro's per persoon. Ilja staat al buiten en waagt geen stap binnen voor die belachelijke 40 kiki's. Ik ga wel en geniet met volle teugen van de kerk, ik geniet er zoveel van dat ik wel 3 uur binnen ben geweest..... humhum Na Ilja haar besluit lopen we samen verder en besluiten om niet naar binnen te gaan. Het is echt een te gek dorpje, de huizen maar 1 of 2 verdiepingen, geen hoge gebouwen en de tuinen zijn enorm. Van al dat gewandel krijgen we trek, we zoeken naar een bepaalde straat en komen er niet. Waar we wel komen is een bakker, met vers gemaakt brood en dat was het. We hebben zitten smullen en ons nogmaals verbaasd over de markten en gaan maar eens met de burgemeester praten over de welvaart van deze stad. We gaan terug naar onze kamer, nemen een pauze en gaan leren. 'S avonds zoeken we weer een goede stek om te eten, ineens komen we een restaurant tegen dat er erg gezellig uitziet. Er zitten nog niet veel mensen en de binnen kant ziet er romantisch uit door de kaars verlichting. We bestellen wijn en besluiten.....,hem maar

eens flink uit de broek te laten hangen.

2 april:Ilja: 'een goede start en een uitdagend einde' Gistermiddag hebben we geregeld met de dames van de receptie dat we vandaag een transfer hebben naar Panajachel, een dorpje aan de rand van Lake Atitlan. De rit zou een uur of 3 moeten duren en we komen graag een beetje vroeg aan dus hadden we besloten de bus van 08.00 te nemen. Om 5 voor 8 stonden we dan ook bepakt en bezakt bij de receptie. De man van de receptie vraagt naar onze vouchers. Die hebben we niet gekregen zeggen we. Nou dan heb je ook geen busrit. Het moet niet gekker worden, we hebben dat gisteren bij de dames geregeld. Nou dat hebben ze dus niet gedaan foei! Staan we dan met ons goede gedrag. Hij belt nog wel met de busmaatschappij maar krijgt nul op request. Je kunt het nog wel even ergens anders proberen. Wij racen weg en vragen het bij 2 andere burootjes maar helaas geen bus om 08.00 uur, er gaat er nog wel 1 om 12.30 uur dus dat doen we dan maar. De tussenliggende tijd vullen we met studeren voor ons duikexamen en een lekkere vroege lunch waarbij ik voor het eerst in deze vakantie een echt lekker croissantje heb gegeten wow dat was echt tof. Bij terugkomst bij het hotel praten we nog wat met de dames over de tickets en geven gelijk aan dat onze douche levensgevaarlijk is. Je moet weten dat men hier veel van die elektrische douches heeft waarbij de elektrische draadjes richting de douchekop verdwijnen. Vaak is het e.e.a. ook nog ingetaped. Stel je voor dat daar water bij komt en..... precies. Gisteravond hoorde ik dan ook een hard AU toen Remco onder de douche stapte. Hij maakte contact met de douchekop en stond onder stroom. De rest van de douche heeft hij als een soort gebochelde van Notre-Dame doorgebracht en was deze keer heeeeeeel snel klaar met douchen. Ik had daar natuurlijk geen last van want ik ben klein, oftewel iets groter dan de gemiddelde Guatemalese man. De dames schenen deze opmerking niet zo heel intereasnt te vinden totdat we hen zeiden dat dit verhaal ook op TripAdvisor stond en het hen waarschijnlijk klanten ging kosten. De bus van 12.30 kwam uiteindelijk ook nog eens een half uur te laat dus dat was een perfecte start van de dag. Na een ruim 3 uur durende hobbende rit kwamen we aan in Panajachel. Een bijzonder toeristisch dorpje waarbij alle restaurants en hotels in 1 straat liggen zowat. We hadden vanochtend onze hoteleigenaar laten bellen om een hostel te reserveren voor ons als tegemoetkoming voor het gedoe. Gelukkig lagen Mario's rooms niet al te ver van de busstop. Aan de buitenkant toonde het geheel een beetje shabby maar we werden aangenaam verrast door de binnenkant. Aan een patio lagen een aantal zeer goed verzorgde kamers, kraakhelder en lekkere bedden. TV op de kamer en ook nog eens WiFi (wel met laag signaal maar toch) de prijs was zowat het laagste dat we deze vakantie hebben betaald en er was ook nog eens ontbijt bij inbegrepen. WOW dit complex verdient een grote pluim. De mensen waren ook nog eens heel vriendelijk en behulpzaam. Een dikke 10! Zo zou je het voor elkaar moeten hebben. Het is een paar dagen voor semana santa en het hostel was maar heel schaars bezet. Nou dat verdienen ze echt niet. We dropen de spullen en gaan op verkenning. Na nog geen 5 minuten wandelen worden we aangesproken door een klein kereltje. Hij vraagt of we een tour gaan doen en we doen een beetje laconiek van zo weten we nog niet. Het kereltje spreekt echter goed Engels en blijft ons achtervolgen. Ik besluit het gesprek maar met hem aan te gaan en vraag naar de mogelijkheden. Blij dat ie eindelijk slachtoffers heeft gevonden loodst ie ons naar de haven en laat op een kaart zien wat er allemaal te doen is. Een privetour spreekt ons wel aan, maar bij het noemen van de prijs slaan we bijna stijl achterover. We spreken af dat we nog even willen denken en hem wel bellen

als we morgen dit willen doen. Als echte Hollanders gaan we toch even verder shoppen en vinden uiteindelijk een toer voor bijna een vierde van zijn prijs. Het is dan wel geen privetour maar toch! Remco moet zonodig weer wat winkeltjes in en we blijven wat hangen in een winkeltje met schilderijen. Er is 1 schilderij wat wel tot de verbeelding spreekt en Remco vraagt zo langzamerhand de prijs. Niet met de bedoeling om te kopen maar gewoon om te weten wat zo iets nou kost hier. De man noemt een bedrag van \$ 150,- en we bedanken hem en willen weggaan. De man komt terug en wil van ons weten wat we willen betalen. Nou willen we niet kopen dus zeggen we dat we gewoon gaan. De man blijft aanhouden en wij zeggen dat de prijs die wij er voor over zouden hebben een heeeeel stuk onder zijn prijs zou liggen en dat we dat niet gaan noemen om hem niet te beledigen. Hij blijft echter aandringen en geeft te kennen dat hij het geld hard nodig heeft, er zijn weinig toeristen op dit moment en hij heeft eten nodig. Hij raakt daarbij natuurlijk een gevoelige snaar, maar we willen dat schilderij echt niet voor \$ 150. We noemen een bedrag van \$ 40 hetgeen we kunnen missen van ons dagbudget. De man probeert te onderhandelen en geeft ons steeds weer een andere prijs. Ik blijf volhouden en hoef dat schilderij echt niet als het meer kost. Na ruim een uur gaan we weg met het schilderij voor \$ 45. We voelen ons wel een beetje opgelaten, maar laten de man en zijn gezin toch lachend achter, blijkbaar hebben ze toch aan ons verdiend!.

13 april 2011 Remco: (Een toer van een uur, gaan we de boot redden? Of komen we te laat?). We hebben om 8.45 uur afgesproken om een tour te maken over het meer en gaan 3 dorpjes bekijken. Na een karig ontbijt met gemaalde bonen, (waar ze hier helemaal gek op zijn) een boterham en een eitje vertrekken we naar het afgesproken punt. Aan de overkant van ons hotel hebben we afgesproken. De dame van de tour is nog niet aanwezig, met een bezweet hoofd komt ze aanrennen. We moeten haar volgen naar de kapitein van de boot, er worden nog 4 mensen verwacht die niet komen opdagen. Daar zitten we dan in een boot voor 15 personen en varen als 2 yuppen naar het eerste dorp, San Marcos. Op de steiger waar wij aanmeren staan al snel 10 jongentjes van de leeftijd tussen de 4 en 12 jaar oud. Where are u going? Krijgen we om de oren geslingerd. Wegwezen en we hebben geleerd.....NO en doorlopen, wel moeilijk om dan ook nog eens 10 jongetjes aan te kijken. Ze trappen er niet in en blijven achter ons aan lopen, Church, market, massage, horen we van alle kanten. Ineens loopt er maar 1 jongen van een jaar of 8 voor ons, hij wijst de weg. Ze hebben kop of munt gespeeld, wie er met ons mag mee lopen, lijkt wel. De jongen hebben we niet weggestuurd, Ilja is voor zijn charmes gevallen dus moest ik er ook maar aan toegeven. Hij leidt ons naar een rots partij met mooie uitzichten. We gaan terug om het plein te bekijken en de kerk. We hebben maar 1 uur, veel meer gaan we dan ook niet zien. Zo jumpen we weer in de boot en de kapitein heeft blijkbaar gelobbied, want de boot zat ineens vol. gezellig hoor, wij heten u allen welkom op ons jacht, zegt Ilja vanuit haar lederen zetel. Wij komen aan de praat met mensen uit Zweden en die zijn al 1 maand op pad en hebben een speed vakantie om alle continenten te zien in 4 maanden. Er zit ook een gezin op de boot met 2 kinderen uit Londen en een Fransman. Wij varen naar het volgende stadje, San Pedro (de derde San Pedro van onze vakantie) en krijgen weer 1 uur om rond te kijken. We worden staande gehouden door een kerel die een tour van 1 uur doet, bestaande uit een koffie plantage, een avocado kwekerij, een kerk en...jawel een markt. We maken een deal, tenslotte zijn we met 7 personen, het gezin de Fransman en wij. We moeten dus opschieten, het dealen kostte al 10 minuten van onze tijd. We springen in de tuk tuk en racen naar de koffie

plantage, met 5 km per uur. Het is berg op en wij zitten met 4 volwassenen in een tuk tuk. De koffie plantage is groot en gebouwd tegen een berg, we zien een mooie panorama van het meer. Tussen de koffie bonen groeien avocado bomen, dus de kwekerij hebben we ook gezien. We racen naar beneden, wat veel harder ging en rennen naar de kerk, doen een gebed en op het plein is de markt. Nu moeten we snel terug anders missen we de boot. We hebben een snelle toer gehad en de man heeft snel geld verdiend. We hebben er smakelijk om gelachen en een leuk uurtje gehad. We stappen weer in de boot en varen naar het stadje Santiago, een stadje dat bekend staat om z'n hand gemaakte spullen. We worden gelukkig niet besprongen door kleine jonge gidsen, wel door dames die hun kleedjes aan ons willen verkopen. No! Ineens zien we een stal met schoenen en slippers, wij zijn al een paar maanden op zoek naar bepaalde slippers. We hebben ze nergens gekocht omdat ze over de 100,00 euro zijn, hier wilde de man er 25,00euro voor hebben. Na een stevige onderhandeling, zijn we door gelopen. We hebben 600 kiki's bij ons en moeten nog eten en drinken. Als we het presteren kunnen we voor 100 kiki's eten en de schoenen kopen voor ons allebei. We lopen met zijn drieën, de Fransman en wij door het stadje, naar een kerk, markt en een restaurant. Het restaurant biedt een menu voor 3,5 euro (35 Kiki's of 35 Q's) en wij bestellen 1 cola voor met zijn tweeën. Het eten is niet slecht en eigenlijk best wel veel, een kop soep en een bord met kip, patat en wat groen spul. Het is bijna tijd dus we moeten snel weer terug. We hebben het gered met het geld en kopen de schoenen, Ilja laat de schoenen aan iedereen zien en die van mij zijn zo groot dat iedereen ze wel ziet. De terug weg duurt 1,5uur en het weer is fantastisch. Na zo'n dagje toeren raak je wel een beetje moe, we doen een rust momentje op de kamer en leren nog wat voor onze cursus. De avond zoeken we weer naar een restaurant, zoals iedere ochtend,(mits ontbijt inclusief) middag en avond (stelletje verwende nesten).{comments on}